

Vanessa Jóriová, 11 rokov, Diakovce

Nová kapitola života

Opäť som sa prezrela v zrkadle a narovnala si svoje najmilšie šaty, na ktorých som mala nedbalo prehodený bavlnený svetník. Väčšinou som bola k svojmu výzoru kritická, ale teraz sa mi páčilo, čo vidím. Tmavé vlasy som mala rozpustené, v jemných vlnách mi padali na lopatky. Zo zrkadla na mňa hľadeli teplé hnedé oči, ktoré dosť svietili na neopálenej oválnej tvári. Malý noštek, okolo ktorého bolo vidieť zopár pieh, plné pery, ktoré dokázali vyčariť ten najsladší úsmev. Ale teraz som na zbytočné uškrňanie nemala náladu.

Rozhliadla som sa po mojej izbe. Bude mi chýbať. Žlté steny, ktoré so mnou maľoval kedysi ocko. Ach, môj ocko...

Ocko bol vysoký nežný muž, ktorého som milovala. Mal bledú pokožku a pekné strapaté tmavé vlasy, nezbedné pehy som zdedila po ňom. Oči mal ako jediný z rodiny nezábudkovo modré. Jedného dňa odišiel do práce, domov sa už nevrátil. Veľa sa toho o jeho zmiznutí nevie. Len to, že jeho auto sa našlo na dne rokliny. Ešte dlho som čakala, že sa vráti a opäť z nás bude šťastná rodinka. Nestalo sa. Už som sa vzdala nádeje, že ho niekedy uvidím.

Sadla som si na posteľ a zložila som si hlavu na kolená snažiac sa upokojiť.

„Sisa, mohla by si prosím ťa, prísť dole. Toto je veľmi dôležité.“ Ozval sa z dolného poschodia mamin zvučný hlas. Okamžite som sa zdvihla a zišla po dubovom schodisku do obývačky, ktorá sa nachádzala na prízemí nášho domu. Bola hrozne veľká a priestranná, pôsobila dojmom recepcie v nejakom nóbl hoteli. Steny boli krémové, podlaha matnej hnedej farby. V rohu miestnosti stál krb obložený bledým kameňom. Hoci nábytok a krémová sedačka stáli ešte na svojom mieste, všetky biele a hnedé police zívali prázdnotou. Zmizli z nich vázy, knihy a všetky tie milé mamine doplnky, ktoré vytvárali ten útulný dojem. Boli zabalené vo veľkých debnách.

Mama stála pri krbe, z ktorého sa ako vždy šírila vôňa ohňa zmiešaná s vôňou jej obľúbenej voňavky.

Mária, moja mama, vyzerá asi ako ja, ibaže má kratšie vlasy, po pleciah rovnakej farby a jemnejšie črty tváre. Vyzerá mlado aj napriek jej veku a vráskam, ktoré sa jej vytvorili po ustavičných starostiach.

Smutne hľadela von oknom. Keď v ňom zbadala odraz mojej tváre, usmiala sa takým širokým úsmevom až jej okuliare padli na konček nosa, kde sa nebezpečne hompáľali. Mama ich však zachytila skôr ako stihli spadnúť na zem a roztriešťať sa. V jej výzore bolo čosi nepatrne smutné.

Čo to má na sebe? Hádam len nechce cestovať v tomto! pomyslela som si. Natiahnuté mala tepláky a biele tričko. Rozhodne nie je oblečená na cestu lietadlom.

„Ty sa nechystáš?“ spýtala som sa nespoko.

„Och, dievčatko moje,“ povedala mi a voľnou rukou si ma privinula, pretože v druhej držala pariacu šálku kávy. „O tom som chcela s tebou hovoriť,“ povedala a potlačila vzlyk. Jej výraz sa na chvíľku zmenil na hrozne smutný. Naučila som sa jej už čítať z tváre, preto mi neuniklo, že ju niečo veľmi trápi a cíti sa previnilo.

„Mami, choď, prosím ťa, k veci.“ poprosila som ju láskavo.

„Ja, no volali mi z práce, že musím odísť do Anglicka. A, Sisa, miláčik, vieš, že pozrela na mňa s prosebným pohľadom „... nemôžem odmietnuť. V našom novom dome sa o teba postará istá miestna pani Anna, je to stará rodinná známa, ktorá nám ochotne ponúkla svoj dom, aby sme mohli predať tento a vyplatiť tak dlhy. Na letisko s tebou pôjde teta Lýdia. Ja viem, že je to totálne nezodpovedné a nemala by som ťa nechávať samú ale po ockovej smrti

sme veľmi zadĺžené a ja balansujem na hrane noža, môžu ma kedykoľvek vyhodiť z práce a ...“

V jej hlase som postrehla náznak hysterie .

„Viem, že týmto finančným veciam nerozumieš, ale ...“ V náhlom prívale slov ju prerušilo zvonenie telefónu. Chvíľu šmátrala vo vreckách teplákov, nakoniec sa jej hlučný vibrujúci telefón podarilo vytiahnuť. Bola taká zaujatá, že si nevšimla pokrčený papier, ktorý jej vypadol z vrecka a skotúlal sa pod sedačku. Dost' hlučne sa postavila a priam bežala do kuchyne. Zdvihla som papier, že ho vrátim, no premohla ma zvedavosť. Myslela som si, že je to blok z obchodu. Patrila medzi typ ľudí, ktorí neustále zbierajú a kontrolujú bloky. No predsa som len pokrčený papier vyrovnala. Bola to miniatúrna fotka akéhosi domu. Dom bol ohradený železným plotom s veľkou železnou bránou. Jedna z jeho stien bola celá zo skla. Vedľa domu stála vysoká tuja, ktorá sa týčila do výšky ako veža. Trnistý krík uväznil ostatné kvety vo svojom smrtiacom objatí. K domu viedol kamenný chodník ohraničený akýmsi krovím, ktoré siahalo až po drevenú terasu . Dvere do domu boli mosadzné a mohutné, ako do zámku. Bol poschodový. Vyzeral dost' ošarpane a staro, ale romanticky. Kým som skúmala fotografiu, objavila sa mama vo dverách kuchyne a ležérnym tónom niečo hovorila do telefónu. Nevnímala som o čom hovorí, pretože som nevedela odtrhnúť zrak od tej fotografie. V hlave mi vírilo množstvo otázok. Využila som možnosť uniknúť so svojimi myšlienkami do zatiaľ mojej izby. Bolo mi ľúto, že tento dom musíme opustiť. Páčilo sa mi tu. Moja izba bola menšia ale útulná. Klasická dievčenská izba žltej farby. Z veľkého okna dopadali slnečné lúče na posteľ, kreslo a písací stôl. V rohu miestnosti stál šatník a komoda, nad ktorou viselo zrkadlo. Na posteli som zvyčajne mala množstvo farebných vankúšikov, no tie boli teraz v jednej z tých škatúľ, na ktorých bolo moje meno. Aj vázy, hračky, fotografie v rámy a plyšové zvieratká boli starostlivo zabalené. Moje oblečenie bolo uložené na kôpke, pod nimi bola tiež škatuľka, s názvom- Sisa.

Chvíľu som postávala medzi dverami a hľadela do izby, snažiac si ju zapamätať.

Slzy z maminej tváre mi kvapkali na plecيا. Jej hlas bol vľúdny a toto lúčenie bolo pre ňu také ťažké ako pre mňa. Možno ešte ťažšie.

„Dávaj na seba pozor. Ja sa budem snažiť prísť čo najskôr, aby som mohla byť už len s tebou“ hlas sa jej mierne chvel.

„Mami, neboj, to zvládnem“ snažila som sa ju upokojiť hoci som bola veľmi smutná z toho, že tu musí zostať. Vedela som, že v našej situácii si nemohla dovoliť zmeškať jedinečnú príležitosť dostať pridané, pretože teraz bol pre nás dobrý každý cent. Vôbec som jej to nezazlievala.

Nemôžem plakať, musím byť statočná, ale slzy mi pretiekli cez zavreté viečka.

Auto tety Lýdie netrpezlivo zatrúbilo pred domom. Musela som ísť .

Opustila som mamino objatie, prehodila som si cez plece cestovnú tašku, v ktorej som mala najpotrebnejšie veci, pretože ostatné privezú priamo do nášho nového domu o pár dní.

„Ahoj mami“ a v duchu som povedala : „Aj starý život“. V tej chvíli som netušila, aký život na mňa čaká na úplne novom mieste. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. No musela som pripustiť, že boli nielen od strachu ale aj od očakávania.

„Takže, tešíš sa? „, spýtala sa teta Lýdia s predstieraným záujmom. Po celý čas sa ani raz na mňa nepozrela. Sústredila sa na cestu. Teta Lýdia ani nebola moja teta, bola to mamina známa z práce. Sem tam ma chodila strážiť, keď musela moja mama služobne odísť. Bola to dost' vyziabnutá stará pani, z ktorej výrazu sa nedalo nič čítať. Tvárila sa nahnevane, aj keď vlastne nemala prečo. Jej kostnaté ruky posiate mnohými stareckými škvrnami mala skoro stále zaťaté do pästí, pričom sa jej mierne triasli. Nebola vydatá a nemala ani vlastné deti. Nečudujem sa . Na tučnej tvári mala vpadnuté drobné očká, ktoré stále prísne hľadeli. Krátke kučeravé vlasy mala šedivé ale nepripisovala to svojmu veku. Trvala na tom, že som jej to

spôsobila ja a Barbara. Barbara bola jej neter. Ona bola asi jediné pozitívum zo vzťahu s Lýdiou. Často ma strážila a priniesla Barbaru na celé dni k nám. Zahľadela som sa na ňu. Aj teraz, keď sa sústredila na cestu, mala prísny výraz tváre a vrásky sa jej prehlbovali od neustáleho mračenia.

Na jej otázku som len mykla plecom.

Auto hrkotalo po polorozpadnutej ceste a ja som naskakovala na sedadle tak, akoby som mala pod zadkom strunu. Teta Lýdia sa so mnou už nesnažila nadviazať rozhovor.

Keď sme dorazili na letisko, ťažkopádne vystúpila z auta. Ja som rezko vyskočila zo sedačky a bola som rada, že sa môžem voľne nadýchať vzduchu. Teta Lýdia funela, pretože jej toto pobežovanie okolo auta robilo značné problémy. Kým sme čakali na letiskovom termináli, sadli sme si na lavičku. Teta Lýdia stále frflala a hundrala. Odsadla som si trochu bokom a zahľadela sa do mojej knihy. Hanbila som sa za ňu. Pozrela som sa, či nezačali ešte vybavovať ľudí pri našom termináli. Zatiaľ nič. Postavila som sa.

„Kam ideš?“, spýtala sa ma Lýdia.

„Upokoj sa teta, idem len na toaletu“, môj hlas mi znel cudzo, bol príliš tenký, nesmelý. Musela som sa od nej vzdialiť, chcela som mať od nej pokoj, byť chvíľu sama.

Odvážne som vykročila smerom k informačnej tabuli, šípka s nápisom WC smerovala doprava. Vo vnútri bolo prekvapivo čisto, vzduchom sa vznášala jemná vôňa osviežovača. Oprela som sa o studenú stenu, pričom som predýchavala stres. Sústredila som sa iba na pravidelný rytmus dychu. Nádych, výdych, nádych, výdych... a potom opäť, nádych, výdych...

Bola som prekvapená, ako to išlo hladko. Moje srdce sa upokojilo. Snažila som sa nejakým spôsobom „resetovať“ hlavu, aby som v nej opäť nemala myšlienku, že mi niečo chýba. Áno, chýba mi mama, ktorá je teraz na ceste za prácou. Chýba mi ocko. Je veľa vecí, ktoré mi chýbajú už teraz, a ešte viac, ktoré mi budú chýbať potom, keď sa lietadlo odlepí od zeme a vzlietne, pričom pristane úplne inde. Pevne som zovrela plyšového soba, kľúčenku, ktorú som mala na krku, začali mi tiecť slzy po tvári. Asi o desať minút som sa odhodlala vrátiť, aby ma teta nešla hľadať, pripravila som si aj výhovorku. Teta sedela na tom istom mieste ako predtým, len mierne pootočila hlavu, keď som prišla. Obočie na zvráskavenom čele mala stiahnuté od hnevu.

Dovolila som si jeden pohľad na hodinky. Panebože, to je už toľko?

Sledovala som ľudí, ako sa premiestňujú z jedného konca haly na druhý. Hľadala som v ich tvárach akýkoľvek náznak toho, že sú zúfalí tak ako ja, no všetci boli uvoľnení. Niektoré deti sa tešili z očakávaného príchodu lietadla. Výraz mojej „pestúňky“ bol rovnako nečitateľný ako vždy, iba prázdny očami hľadela pred seba.

Schmatla som svoju tašku a pobrala sa k terminálu. Letenku som mala pri sebe. Keď ma letuška vyprevádzala k mostíku, ktorý viedol k dverám lietadla, pozrela som sa na tetu Lýdiu. Zdalo sa mi, či skôr som si úplne istá, v očiach sa jej zaleskli slzy. Žeby aj ona mala niekde vo vnútri dušu? Zakývala som jej a usmiala na ňu. Mala som z toho dobrý pocit, konečne sa Lýdia prejavila aj inak ako nevlúdny správaním. Je to predsa len osamelá teta, ktorá pozabúda, ako sa má správať v spoločnosti dcéry jej nadriadenej. Moja mama, vedúca oddelenia, si však na titul nepotrpí. Podľa nej hľadanie historických prameňov nie je zamestnanie, ale koníček, ktorý umožňuje ľuďom spoznávať vzdialenú minulosť. Preto chodí vždy do práce pozitívne naladená. Na rozdiel od jej predošlých zamestnaní ju táto práca baví. Ako malá som jej často sedávala na kolenách a ona mi prekladala staré dokumenty do nášho jazyka tak, aby som mu rozumela. Spoločne sme čítali denníky významnejších ľudí z minulosti a miesta, na ktorých bol text prekrytý špinou či hnilobou, alebo sa proste stratil, sme dopĺňali vlastné slová. Otec ma preto volal denníkomoľka, čo bolo stručné pomenovanie toho, čo sme s mamou celé hodiny robili. Bolo to niečo ako rozprávka, ibaže zaznamenávala množstvo časov a dátumov z minulosti. Po ockovej smrti nám na to čas neostal.

Do lietadla nenastupovalo veľa ľudí. Bolo to malé dopravné lietadlo. Po každej strane boli sedadlá pre dvoch . Ja som sedela sama. Uvedomila som si, že mala vedľa mňa sedieť mama. Trochu som zosmutnela. O chvíľu som si všimla letušku, ktorá kontrolovala cestujúcich. Keď bola pri mne, milo sa na mňa usmiala. Položila mi zopár bežných otázok. Upokojila ma, že let dobre dopadne ...

Na lietanie som bola zvyknutá. Nebála som sa. Nad hlavou mi zablikala kontrolka PRIPÚTAJTE SA. Keď sa lietadlo pohlo, zavrela som oči s vedomím, že práve nastáva nová kapitola môjho života.